

॥१॥१०॥११॥१२॥१३॥ प्रसवःप्रसवकारणं कर्मैव दंशादीनां सुखाद्यामौ प्रमाणं नियामकं एवं स्वस्यापि ज्ञात्वा स्थिरोऽचंचलो भव ॥ १४ ॥ इति अनुशासनपर्वणैलकं ० भारतभावदोषे चतुःषष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १६४ ॥ ॥ ७ ॥ कार्यत इति ॥ १ ॥ प्रवर्तते प्रवर्तयति ॥ २ ॥ धर्मार्थस्य धर्मफलस्य प्रदर्शनात् यदा धर्म एव श्रेयस्कर इति बुद्धिर्भवेत्तदा यं धर्मात्मा धर्मचित्तः धर्मे आश्वसीत विश्वासं कुर्वीत अदृढबुद्धिस्तु न विश्वसेत् धर्मफले ॥ ३ ॥ एतावद्धर्मे विश्वासवत्त्वं उभयवित्कर्तव्या कर्तव्यवित् ॥ ४ ॥ राजसामलिनाः ॥ ५ ॥ धर्मः कदाप्यधर्मो न भवेदित्याह नहीति अधर्मतया दुःखहेतुतया ॥ ६ ॥ ७ ॥

न विद्वान्विद्यया हीनं वृत्त्यर्थमुपसंश्रयेत् ॥ यथापि पासां जयति पुरुषः प्राप्य वैजलं ॥ ९ ॥ इष्टार्थो विद्यया त्वेव न विद्यां प्रजहेन्नरः ॥ नाप्राप्तकालो म्रियते विद्धः शरशतैरपि ॥ तृणाग्रेणापि संस्पृष्टः प्राप्तकालो न जीवति ॥ १० ॥ भीष्म उवाच ईहमानः समारंभान् यदि नासादयेद्दनं ॥ उग्रं तपः समारोहेन न त्वनुमं प्ररोहति ॥ ११ ॥ दानेन भोगी भवति मेधावी वृद्ध सेवया ॥ अहिंसया च दीर्घायुरिति प्रादुर्मुनीषिणः ॥ १२ ॥ तस्माद्दद्यान्नयाचेत पूजयेद्दार्मिकानपि ॥ सुभाषी प्रियरुच्छांतः सर्वसत्त्वाविहिंसकः ॥ १३ ॥ यदा प्रमाणं प्रसवः स्वभावश्च सुखासुखे ॥ दंशकीटपि पीलानां स्थिरो भवयुधिष्ठिर ॥ १४ ॥ इति श्रीमहाभारते अनुशासनपर्वणि अनुशास० दानधर्मधर्मप्रशंसायां चतुःषष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १६४ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥ भीष्म उवाच कार्यते यच्चक्रियते सच्चासच्चकृताकृतं ॥ तत्राश्वसीतसत्कृत्वा असत्कृत्वा न विश्वसेत् ॥ १ ॥ काल एव सर्वकाले निग्रहानुग्रहौ ददत् ॥ बुद्धिमा विश्वभूतानां धर्माधर्मौ प्रवर्तते ॥ २ ॥ यदा त्वस्य भवेद्बुद्धिर्धर्मार्थस्य प्रदर्शनात् ॥ तदा श्वसीत धर्मात्मा दृढबुद्धिर्न विश्वसेत् ॥ ३ ॥ एतावन्मात्रमेतद्बुद्धिभूतानां प्राज्ञलक्षणं ॥ कालयुक्तोप्युभयविच्छेषं युक्तं समाचरेत् ॥ ४ ॥ यथा त्वुपस्थितैश्वर्याः प्रजायंते न राजसाः ॥ एवमेवात्मनात्मानं पूजयंतीह धार्मिकाः ॥ ५ ॥ न त्वधर्मतयाऽधर्मं दद्यात्कालः कथंचन ॥ तस्माद्विशुद्धमात्मानं जानीयाद् धर्मचारिणं ॥ ६ ॥ स्पृष्टुमप्यसमर्थो हि ज्वलंतमिव पावकं ॥ अधर्मः संततो धर्मकालेन परिरक्षितं ॥ ७ ॥ कार्यावेतौ हि धर्मेण धर्मो हि विजयावहः ॥ त्रयाणामपि लोकानां मालोकः कारणं भवेत् ॥ ८ ॥ न तु कश्चिन्नयेत्प्राज्ञो गृहीत्वैव करेनरं ॥ उच्यमानस्तु धर्मेण धर्मलोकं भयच्छले ॥ ९ ॥ शूद्रो हं नाधिकारो मे चातुराश्रम्यसेवने ॥ इति विज्ञानमपरेनात्मन्युपदधत्युत ॥ १० ॥

एतौ विशुद्धताऽधर्मास्पृशौ ॥ ८ ॥ मयेत्यधर्ममिति शेषः धर्मेण धर्मानुष्ठानार्थ इतरैरुच्यमानः प्रेर्यमाणः सन् सर्वलोकभयच्छलेतेषां प्रतारणे प्रवर्तते यद्वास्वनिस्तारं स्वयमेवाचरेदित्याह न त्विति नयेत् ऊर्ध्वमिति शेषः किंतु धर्मभयलोकभययोः श्ललेल्ललेने निवृत्तिनिमित्तं धर्मेण हेतुना अर्थात्प्राज्ञेन उच्यमान एव नरः ऊर्ध्वं गच्छतीति शेषः शूद्रो हमित्यादि वदन्निति शेषः पूरणेन योज्यं ॥ ९ ॥ अपरे साधवः न उपदधति न च्छलं कुर्वन्ति यथाधिकारं धर्मं कुर्वन्ति मच्छलमित्यर्थः तस्मात्प्रवर्तना सर्वाव्यर्थे वेति भावः ॥ १० ॥

एकस्मात्कालं तं गच्छेत्तु निराश्रयं धर्ममियमः कृतवत्यर्थः ॥ ११ ॥ १२ ॥ अपरां कने अपु बहति लोकस्य धर्मस्य च कार्यकारणभावात् कार्यस्याधुबत्त्वात् कारणस्य धुबत्त्वं च न युक्तं तु नाश्रयं नरेण पटनारायोगादित्यर्थः उत्तरमाह कालः संकल्पः निष्कामधर्म एव धुबत्तत्फलं न तु सकाम इत्यर्थः ॥ १३ ॥ सर्वेषामिति धर्मसंयुक्तः संकल्प एव शेषः शिष्यतेनाभ्यः सच कथमुदेप्यतीत्यत्राह स्वयंगुरिति धर्मे बलात् स्वयमेव च स